

[Justitsministeren.]

Handelsretssager under Anke for Landsret, medens dette ved Landsretten tidligere kun har kunnet ske i Sager, som behandles i første Instans. Endelig er der nogle Bestemmelser om Retsformandens Adgang til at nægte straffede Personer Adgang til at overvære Retsmøder og om Retsformandens Adgang til at skride ind mod Forstyrrelser, Uordener m. v. under Retsmøder.

Disse Bestemmelser er i Modsætning til de førstnævnte tænkt at skulle være af varig Karakter. De er i Hovedsagen foreslaaet efter Forslag fra Domstolene, men har været stillet i Bero i nogen Tid af Ministeriet, idet man — da Forslagene ikke var af saa stor Betydning — ikke mente, der var tilstrækkelig Grund til at foreslaa dem, saa længe Retsplejeloven ikke af andre Grunde skulde ændres. Da dette nu er Tilfældet, har jeg ment det rigtigst at medtage dem, selv om de ikke har nogen Tilknnytning til de førstnævnte Forslag.

Idet jeg i øvrigt henviser til den hurtige og velvillige Behandling, der er blevet Lovforslaget til Del i det andet høje Ting, og som jeg er meget taknemmelig for, skal jeg hermed ligeledes anbefale det til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Landsting.

Steinke: Hverken Situationen i det hele eller den højtærede Justitsministers Udtalelser opfordrer til nogen udførlig Tale, særlig ikke, naar man omhyggeligt har sat sig ind i de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger.

De forskellige Bestemmelser i dette Forslag er dog af yderst forskellig Karakter. Saaledes vil Ændringerne til Retsplejelovens §§ 6 og 18, Ændringer, der er af rent praktisk Karakter, næppe møde Modstand fra nogen Side, og jeg tror heller ikke, der vil blive nogen Modstand med Hensyn til de ønskede Ordensregler, Ændringerne til § 32, i hvert Fald ikke saa længe Retsformændene vil lade være at gaa alt for drastisk til Værks. Derimod begynder Betænelighederne, naar man naar til Ændringerne til § 41, om at nægte Udskrift af Retsbøger og de til en Sag hørende Dokumenter; men naar denne Bestemmelse indskrænkes til særlig at gælde Spionagesager el. lign. eller til de Tilfælde, hvor Formaalet med at begære Udskriften er at benytte den til at genere Vidner eller til anden direkte retsstridig Adfærd, samt naar Nyordningen gennemføres saa betrygende som i Forslaget og i Bemærkningerne anført, saa synes jeg, at disse Betænelig-

heder — som Forholdene ligger i Øjeblikket — maa vige.

Ændringerne til §§ 54, 98 og 214 er af formel Karakter, og Ændringen til § 151 vil næppe heller foranledige særlige Bemærkninger.

Derimod melder Betænelighederne sig unægtelig, naar man kommer til §§ 687 og 688, thi gennem disse Ændringer er der ikke blot Tale om at udvide de velkendte Bestemmelser om lukkede Døre i Retsplejelovens § 29, men der er Tale om at udelukke Domsmands og Nævnings Medvirken i alle de Tilfælde, hvor Hensynet til Statens Sikkerhed eller Forholdet til fremmede Magter gør det paakrævet, altsaa vel særlig, hvor det drejer sig om Spioneri, Sabotage, Attentater o. lign. samt om visse egentlige saakaldte Statsforbrydelser, derunder Forbrydelser mod Forfatningen og de øverste Statsmyndigheder.

Alligevel, trods disse Betæneligheder mener vi fra vor Side, at Forholdene er saa exceptionelle og ekstraordinære for Øjeblikket, at de almindelige Principper, der efterhaanden er indarbejdet i vort Rets-system under den langsomme og rolige Udvikling gennem Fredstider, ikke kan forhindre, at man, som Forholdene ligger nu, midlertidigt — og disse Bestemmelser er jo netop midlertidige i Henhold til § 2 — maa udvise den størst mulige Forsigtighed; og da ikke alle her i Landet forstaaer dette, er Bestemmelser som de foreslaaede sikkert ikke til at undgaa i Øjeblikket. At de kun skal kunne anvendes efter Beslutning af Højesteret paa Begæring af Anklagemyndigheden i hvert enkelt Tilfælde, afsvækker naturligvis endnu mere de principielle Betæneligheder, som enhver maa nære ved den Art Foranstaltninger her i Landet. — Endelig indfører Ændringen til § 692 kun tilsvarende Regler med Hensyn til Ankesager.

Endnu skal jeg nævne Ændringen til § 730, der, som den højtærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, begrænser Kredsen af de Sagførere, der kan møde som Forsvarere i Straffesager. Denne Begrænsning, der heller ikke er uden Betænelighed ud fra principielle Betragtninger, staaer naturligvis ligeledes i Forbindelse med de Forhold, der overhovedet har dikteret Regeringen disse forskellige midlertidige Bestemmelser. Vi tør derfor ikke fra vor Side modsætte os denne Begrænsning, men jeg vil dog spørge den højtærede Justitsminister, om han mener, at man i dette Tilfælde, hvor personlig Antipati kan spille ind, trods